

Μηνᾶ τὸν καπιτσιμπαση, γοργὰ τὸν συντυχαίνει·

—«Γοργὰ νὰ πᾶς ἴτὸν Ἀχελῷ, ἴτὸ σπῆτι τοῦ Μιχάλη,
Κ' ἐκεῖ ἔμπροστὰ ἴστην πόρτα του, νὰ μοῦ τονε κρεμάσῃς,
Καὶ τὸ μικρὸ του τὸ παιδί νὰ ἰδῆς νὰ μοῦ τὸ πιάσῃς,
Φυλάγου κι' ἀπ' τὸ πράμμα του βελόνι νὰ μὴ χάσῃς!»
Μεσάνυχτα ἔξέκίνησε, ἴτὸν Ἀχελὸν ἐπῆγε·

Τὸν εἶδεν ὁ Μιχάλμπης κ' ἐπροσηκώθηκέ τον·

—«Καλῶς ἦρτες, ἀφέντη μου! κάτσε νὰ φᾶμε νὰ πιούμεε!

—«Δὲν ἦρτα ἴδῶ γιὰ τὸ φαγί, κι' οὐδὲ γιὰ τὸ ποτῆρι,

Τὸ λόγῳ ποῦπε ὁ βασιλιάς πρέπει νὰ τονε κάμω.»

Καὶ τὸ σκοινὶν ἐπέταξε, καὶ τὸ λαιμὸ του εὐρῆκε,

Κ' εὐθὺς ἔμπροστὰ ἴστην πόρτα του πιάνει τὸν καὶ κρεμᾷ τον·

Πιάνει καὶ τὸ μικρὸ παιδί ἴστά σίδερα τὸ βάνει.

Μαζόνι κι' ὄλο του τὸ βιό, μὲ δι' αὐτὰ πάει ἴστην Πόλι.

141.

Ο ΜΟΥΡΤΟΣ.

Μιά προσταγὴ μεγάλη προστάζ' ὁ βασιλιάς,

Νὰ κατεβῆ ἡ ἀρμάδα, κι' ὁ Καπετὰν Πασσᾶς.

Ἀρμάδα ν' ἐκατέβη, ἴτ' Ἀνάπλιν ἄραξε,

Κι' αὐτὸς ἀπ' τὰ Δερβένια μ' ἀσκέρι διάβηκε.

Πιάνει χαρτιά καὶ στέλνει, χαρτιά καὶ προβοδᾷ·

—«Σ' ἐσένα, Μοῦρτο Χάμζα, σ' ἐσᾶς Ἀρβανιτιά,

Γλήγωρα νὰ σκωθῆτε αὐτοῦθ' ἀπ' τὸ Μωριά!»

—«Ἐγὼ χαρτιά ἴχω χίλια καμμένα ἴτη φωτιά,

Καὶ σένανε σὲ γράφω ἴστην κάτου τῆ μεριά!»

—«Σῶπα, σῶπα, βρὲ Μοῦρτο, καὶ μὴ παραμιλᾶς,

Γιατ' ἔχεις λίγ' ἀσκέρι, καὶ τὸ μχτανογᾶς.»

—«Μπεκιάρικα τουφέκια χιλιάδαις ἔχ' ὄχτώ,

Καὶ σεῖς οἱ καλιουντζῆδες χιλιάδαις ἑκατό.»

Τὸ ἄλλα! ἄλλα! κράζουν, τραβοῦνε τὰ σπαθιά,

Βάνουν ἔμπροστὰ τοὺς Τούρκους ἴσά λάφια, ἴσαν τραγιά.

